

[Henry Christensen.]

kunne komme til at andrage mere end op imod 2 milliarder kr. Baggrunden for betragtningen er yderligere, at vi i 1962 havde et valutaforbrug på 1.500 mill. kr. ud over, hvad vi indtjente, og at vort pris- og omkostningsniveau steg 2-3 gange så meget, som det gjorde i de fleste andre europæiske lande. Skulle målsætningen, at vi i år skal yde bidrag til at rette op på, hvad vi satte til i 1962, nås, måtte vi — hvad et af formandskabets 3 medlemmer, den også tidligere omtalte professor Hoffmeyer forleden sagde — i hvert fald ikke disponere over mere end de 1.500 mill. kr. af den i bedste fald forventede 2 milliarder kr.s produktionsstigning i år, og det mindste, man måtte have til stabilisering, måtte være de 500 mill. kr.

Tror regeringen nu selv på, at den såkaldte helhedsløsning ligger inden for den forsvarlige økonomiske ramme?

Den samlede virkning af dyrtidsportionerne ud over hele samfundet både nu og i juli gør jo formandskabet — og det er i virkeligheden dets eget skøn, jeg lægger til grund — op til en størrelsesorden af ca. 850 mill. kr. Finansministeren regner alene for statens vedkommende med en udgiftsstigning på 1.600 mill. kr. Nu må vi vel tilskrive dyrtidsreguleringen et beløb på omkring 250 mill. kr., men tilbage bliver i hvert fald 1.350 mill. kr., og det er et tal, vi snarere har grund til at tro vil vokse yderligere. Hertil kommer den meget betydelige vækst, vi ser i kommunernes budgetter ud over hele landet i denne tid, og desuden er der den almindelige indkomststigning, først og fremmest lønstigningen.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen dokumenterede de umiddelbare virkninger, man måtte påregne af loven om forlængelse af de kollektive overenskomster, der sammen med de specielle aftaler måtte forventes at øge lønningerne med 300-350 mill. kr. Videre kommer de direkte og stadig løbende lønmæssige virkninger af rationaliseringen og produktionsforbedringen, forhold, som

det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og LO i sin henvendelse også udtrykkelig gjorde opmærksom på. At sætte virkningerne heraf til mindre end 200-300 mill. kr. vil i hvert fald næppe være realistisk.

Blot disse tal, som kun er en del og næppe omfatter alt, hvad der måtte indgå, betyder, at helhedsløsningen vil have disponeret over op imod 3 milliarder kr., og vi må snarere frygte, at tallet bliver større.

Hvis valutaen skal reddes, har regeringen kun at henvise til større skatter og yderligere prisstigninger, som man så endda skal håbe på løber forud for øgede indkomststigninger. Men hvis man skal redde den gennem højere skatter og prisstigninger — og det var det, finansministeren forleden antydningvis ville henvise til — betyder det, at man opgiver den første af formandskabets målsætninger, nemlig at bremse opgangen i pris- og omkostningsniveauet her i landet. Det var jo begge målsætninger, der blev stillet op; begge målsætninger måtte i den nuværende situation være lige vigtige for vor økonomiske politik.

Vi kan ganske vist håbe på, at også udlandet vil have prisstigning, men skal vi rette noget op i forhold til 1962, må vi nødvendigvis i 1963 have en prisstigning her i landet, som ligger væsentligt under udlandets; ellers bliver der intet rettet op.

Går det derfor i år, som man ud fra de synspunkter, jeg her har fremført, må nære den allerstørste frygt for, vil den dom, som da skal fældes over regeringens politik, være, at den ikke blot i sin form over for folketinget har været en udfordring, men at den også i henseende til den af regeringen selv opstillede samfundsøkonomiske målsætning er mislykkedes.

Poul Møller: Det er jo gået, som man kunne vente efter tingets første behandling af disse lovforslag sidste onsdag. Regeringens hænder var bundet, den var ikke i stand til i torsdags på noget område at gå ind i en realitetsbehandling af et eneste af de spørgsmål, oppositionen ønskede rejst under